

Deklaracija Mira

Po svojim duhovnim korenima i od davnina, mi Religijsko društvo prijatelja (Kvekeri) odabrali smo nenasilni put rešavanja sukoba i postizanja mira. Mi Boga vidimo u svakom čoveku i otuda ne možemo da ubijamo ili podržimo ubijanje drugih ljudi.

Verujemo da je svaki sukob moguće rešiti nenasilnim putem, kada svoju stvaralačku energiju i resurse usmerimo ka pronalaženju miroljubivih rešenja. Iz sopstvenog duhovnog iskustva znamo da čak i pitanja oko kojih se stvaraju najveće podele mogu biti rešena kada oslušujemo božanski glas. U tišini, novi se putevi pred nama otvaraju, koji možda do tada nisu ni bili vidljivi.

Mi nemamo neprijatelja. Verujemo da svaka osoba ima u sebi potencijal da se menja. Uspostavljanje mira uključuje i lični rizik, prevazilaženje sopstvenih strahova i prelazak granica. U vremenu objavljenog "rata protiv terorizma" i takozvanog "preventivnog rata", mi nismo u ratu.

Nenasilje jeste jedan aktivan proces, koji može imati formu dijaloga sa suprotnom stranom, građanskog otpora protiv nepravde koju čini vlast ili strpljivog rada unutar pravnog sistema. Da bi nenasilni metodi bili najefikasniji, potrebno je što ranije reagovati. Predrasude i fanatizam, ekonomska nejednakost, monopol nad resursima i drugi oblici nepravde moraju biti iskorenjeni pre nego što prerastu u otvoreno neprijateljstvo. Posebnu pažnju treba obratiti u vremenu posle konflikta, kako bi se ponovo izgradila infrastruktura i obnovile veze, čime se sprečava budući konflikt.

Posmatrano na kratke staze, nenasilje ne postiže uvek pravdu. Recimo u ratu, i nevini ljudi mogu patiti. Pa ipak, kada su nenasilni metodi najuspešniji, oni često prolaze nezapaženo, pošto je konflikt sprečen. Na primer, nikada nećemo znati da li je tihi, uporni rad African Great Lakes Initiative -- koji je žrtve i zločince u genocidu okupio kroz desetine seminara za lečenje od trauma -- zaista sprečio obnavljanje nasilja u Ruandi i Burundiju. Ali mi znamo da je on preobrazio pojedince.

Savremeno ratovanje izlaže patnji nedužne žrtve, koje se smatraju "kolateralnom štetom"; ono razara infrastrukturu od koje civiljno stanovništvo zavisi; ono "zagađuje" okruženje minskim poljima, osiromašenim uranijumom i drugim opasnostima koja ostaju još dugo, dugo, nakon što su bojna polja ponovo postala oranice. Štaviše, rat obučava ljude da budu ubice; on ostavlja psihološke ožiljke i na onima koji su propatili i na onima koji su za to krivi. On u osnovi razara poverenje, kidajući veze među ljudima do stepena kada ih je nemoguće ponovo uspostaviti.

Zagovarati odustajanje od ratovanja može izgledati budalasto, ali može isto tako izgledati i vizionarski. Naše potomke koji su ukinuli ropstvo ismevali su zbog njihovih napora. Pa ipak, oni su uspeli, prvo ukidajući ga u našem sopstvenom Društvu, a potom radeći sa drugima na njegovom ukidanju u našoj zemlji i drugde u svetu. Slično ovome, posvećeni smo tome da iskorenimo nasilje u svakoj oblasti svoga života: u porodičnim odnosima, u načinu na koji se naša zajednica odnosi prema kriminalu, u našem ophođenju prema okolini i u spoljnoj politici. Naš je cilj da Božije kraljevstvo mira uspostavimo i ovde na zemlji.

**Mesečni skup u Sent Luisu
Religijsko društvo prijatelja (Kvekeri)
Sent Luis, Misuri, SAD
12. februara 2006**